

Byaluren

Vikens Kultur- och Byaförening

Medlemstidning nr 12 2000

Värn 740 Viken

(Strandlyckevägen)

Läs om det militära landskapet i och kring Viken och hur vårt Beredskapsmuseum vill minnas den 9 april 1940 (sid 4-7 och 16)

Vikens Kultur- och Byaförening

Box 108, 260 40 VIKEN - www.viken.cc - Postgiro 68 79 01 - 9

Britt Thulin, ordförande	Björkvägen 8	tel 23 81 92
Harald Engström, v ordf.	Askvägen 5	tel 23 69 96
Stig Ewaldson, sekr.	Ekstubbvägen 13	tel 23 63 52
Ute Jitén, kassör	Täppevägen 39	tel 23 72 73

Stiftelser:

Paul Jönska Gården: Märta Braun, ordförande	tel 23 61 21
Sjöfartsmuséet: Brita Malmberg, ordförande	tel 23 77 66
Sophiamöllan: Bengt Brenå, ordförande	tel 23 73 54

Stöd Vikens Kultur- och Byaförening genom medlemskap: 100 kr per år och familj insättes på föreningens postgiro 68 79 01-9

Efterlysning ! Vi söker styrelseledamöter till Sjöfartsmuséet. Du som är intresserad av båtar, marin-historia och allt som rör gammal som ny sjöfart, anmäl dig till ordföranden Brita Malmberg tel 23 77 66 !!!

Byaluren: Bovetevägen 14 260 40 VIKEN Tel 042-23 81 91
Redaktion: Stig Ewaldson, Sven Lundberg (ansv. utg.) och Britt Thulin
Tryckeri: Ljungbergs Tryckeri AB Box 100 264 22 KLIPPAN

Vet du ...

att du som medlem i VKB kan dra fördel av föreningens **elavtal** med Öresundskraft? Det är nu förlängt med bättre villkor till 2001.12.31. Kontakta ordförande Britt Thulin per tel 042 - 23 81 92.

att VKB finns på internet under adress www.viken.cc? Besök oss!

att Paul Jönska Gårdens **trädgård** är öppen för besökare hela året ? Ta gärna kaffekorgen med för att sitta ner i bersån eller lusthuset och njuta av grönskan och dofterna från en skånsk *have*. Ingång från Målargränd eller Fyrgatan. Vill du titta in i det gamla sjökaptenshemmet o se vackra saker är du välkommen sommarsöndagar kl 15 - 17. Du kan också ringa Märta Braun telefon 042 - 23 61 21 om annan tid (maj - september).

att föreningens **badhytter** kommer att renoveras ordentligt? Underhållet har länge varit eftersatt och vinterns stormar har skadat dem ytterligare.

att **Sophiamöllan** visas och **Östra Magasinet** (med litet kök) hyres ut för sammankomster? Kontakta Anna-May Hultfeldt tel 23 67 11.

att **Viken Weekend** av tradition äger rum omkring den 20 juli? Då har vi många sommargäster men tyvärr är vikenborna ofta borta på egna semesterresor. Ge oss gärna förslag till bättre tidpunkt till vårstämman!

att **Sjöfartsmuséet** visas för grupper och enskilda även under andra tider än sommarens öppettider? Kontakta Brita Malmberg tel 23 77 66.

att vi fått infört **30 km i gamla Viken**? Därmed bör väl alla blom-lådor i vägen på vägen förpassas till den egna tomten.

att vi arbetar aktivt för **bättre trafikmiljö** på Prästavägen och nu fått 50 km på 111:an genom hela Viken? Vi bevakar även 111:s nya sträckning.

att **Hemgården** hyr ut olika lokaler med allt som behövs för små och stora fester? Kontakta gärna Christina Resell tel 23 63 49.

att **boulebanan** som färdigställs i vår i poppelinhägnaden söder om UP-hallen är öppen för alla vikenbor som vill rulla klot i egen regi eller tillsammans med pensionärerna tis- och torsdageftermiddagar?

att vi gärna vill att du skriver något för Byaluren om Viken förr eller nu? Men det går förstås lika bra att du muntligen berättar något för redaktionen eller ger den några tips. Bra bidrag eller förslag belönas.

Vikens befästningshistoria

I sin berättelse om det militärt kulturhistoriska landskapet i och kring Viken börjar Tor Lange på sidan 5 med att harangera Johan Andréé med maka Marie för deras fanastiska uppbyggnad av Beredskapsmuséet som kontinuerligt tillföres nya kanoner, vapen och militärutrustning av skiftande slag. Alla ser vi väl fram emot deras minnesutställning av ofärdsåret 1940 med den spända situationen i Sverige inför tyskarnas invasion den 9 april av Danmark endast några stenkast från vår kust.

Johan Andréé

Johan Andréé har även medverkat till att kartlägga den del av skånelinjen som går från Laröd till Viken. På kuststräckan finns ett 60-tal värn kvar. Ett av de viktigaste är värn 740 i Viken på Strandlyckevägen (se förstasidan!). Det är dessutom välbevarat med överbyggnaden av ett f d stridsvagnstorn med kanonrör (75 mm). **Till Johans förtjänst hör att**

riksantikvarieämbetet lyssnar när han rekommenderar att värn 740 Viken blir bevarat som kulturminnesmärke. Vi vill även tacka Johan för visning av värnet för bildtagning trots hårt engagemang med utställningen

Den omtalade skånelinjen kallades även Per Albin-linjen, troligtvis för att vår statminister på 40-talet Per Albin Hansson hade de 1064 värn som byggdes 39-40 runt Skånekusten i åtanke då han käckt deklarerade inför hela svenska folket i extra journalfilm: "Vår beredskap är god". På Beredskapsmuséet finns från skånelinjen en kanon från vardera Ystad, Trelleborg och Viken (foto nedan) uppställda för besökare (se sidan 16!).

I Viken fanns fyra av nämnda kanoner som bevakade hamnområdet förutom det omtalade värnet 740. Anledningen till denna relativt starka bestyckning i en liten by var inte bara närheten till Danmark utan även att Öresundsspärren, som Tor Lange utförligt berättar om nedan, utgick från Vikens hamn. Det var väl av samma anledning som hälsingborgsbatteriet (=Beredskapsmuséet) med sin kraftigare bestyckning och räckradie på

Kanon från Vikens hamn

hela 4 mil blev byggt just i Djuramossa på höjden sydost om Viken.

Tor Lange:

"Med oförtruten energi kämpar Johan och Marie Andréé med att vidarutveckla det numera riskbekanta "Beredskapsmuséet" i Djuramåsa både av enskilda, familjegrupper och busslaster från när och fjärran. Skolor har alltmer insett värdet av att låta muséets mycket kunniga ciceroner fånga elevernas intresse för historia i både lokal och större ram med hjälp av vad som hujds på platsen.

Bit för bit faller pusselbitarna på plats avsedda att ingå i museiprojektets fullständigande. Här finns möjligheter att ta till vara en unik uppsättning av minnesvärda objekt, som samlade inom ett lättillgängligt avgränsat område kan ge underlag och färg åt berättelser om det förgångna under skilda epoker: Utöver batteriet i Djuramåsa den famösa "Öresundsspärren" med sin ena ändpunkt utanför Vikens hamn och den andra vid danska Ellekilde Hage, vidare "det hemliga batteriet" mitt i Viken, som aldrig fanns i några officiella handlingar men väl i verkligheten, värmen i strandområdet som ingick i "Per Albin-linjen", längre tillbaka i tiden "Domstensbatteriet" från första världskriget och allra äldst rester av Karl XII:s skansar. Här några kommentarer till de uppräknade objekten och hur de hänger ihop.

Historiken kring "Batteri Hälsingborg" (den korrekta benämningen med tidsenlig stavning), alias "Djuramåsabatteriet" tillföres kontinuerligt nytillskott i fråga om hur det gick till där på den tiden när besättningsmän kommer på besök i dag. Informationen tillvaratas och bearbetas systematiskt av vetenskapsrepresentanter. Vad gäller stavningen har både "måsa" och "mossa" fog för sig. Fastighetsregistret säger "mossa", men på gamla kartor förekommer "måsa" (med geologisk bakgrund i betydelsen fuktigt). På platsen finns varken mossa eller någon mosse. I tveksamma fall brukar man få ty sig till vad folk på platsen säger - eller helst vad de sade förr i världen.

Dansbanan "Dalens Tivoli" vid Christinelund fanns med redan under första världskriget, revs före andra världskrigets utbrott men byggdes då raskt på nytt. Här förekom allehanda förlustelser bl a uppstigning med flygplan à 50 kr biljetten (en bemärkt person i Viken säges ha gjort i byxorna under en sådan färd). Kvar finns i dag blott några stenar förutom hjärtan och initialer inristade i de gamla trädens bark. Vid vitsippsdags

är den sköna dalen kring den slingrande bäcken som letar sig ner till "Niagara" i Viken väl värd ett besök. "Öresundsspärren" under andra världskriget som avsåg att förhindra inträngande av allierade ubåtar var ur neutralitetssynpunkt en märklig företeelse. Den "föreslogs" av tyskarna utföras i samarbete med Sverige, som nappade på tråden bl a därför att inte heller vi med erfarenheter från världskriget var helt tilltalade av att västmakterna trasslade till läget vid Öresund. Den oheliga tysk-svenska samverkan tillhörde väl inte de värsta avstegen från vår "neutralitet" under kriget

Det är här som "det hemliga batteriet" kommer in i bilden för att hjälpa till att försvara spärren, grupperat mitt i byn, utåt oskyldiggjort efter bästa förmåga. I ett tidigare nummer av Byaluren har efterlysts vittnen till detta exotiska inslag i bygemenskapen. En svensk teg på den tiden men eventuella försyndelser i just det här avseendet är i dag preskriberade. Framförallt fotografier och andra situationsbilder som skildrar dagligliv efterlyses. Lars-Eric Pahlsson tackas för insänt manus! Förvisso finns det dyrgripar i djupa byråådor. Låt dem inte förkomma utan hör av dig muntligen som flera gjort.

På samma sätt som när Batteri Hälsingborgs överlevnad var i farozonen för några år sedan, lurar i dag betongfyllnadspatruller i vassen. Vi får hoppas att även några av Per Albinlinjens värn mellan Viken och Domsten kan räddas åt eftervärlden - naturligen i strandlinjen - valda med sådan omsorg att de bäst kan representera karaktären och helheten i det som fanns. Det är i första hand en kostnads- och ansvarsfråga. I en del kustkommuner har några värn sparats, målats i kommunalgrön färg och kanske sedan förväxlats med sopanordningar. - Ingenting av det byggda är längre av militärt värde. Ingenting är å andra sidan kulturminnesmärkt. Staten (Fortifikationsverket) äger värnen men markägare kan efter särskilt tillstånd få överta ansvaret. För den som har ett värn på sin tomt kan det finnas en möjlighet att förvärva en udda tillflyktsort till nytta och förnöjelse.

Domstensbatteriet sover i dag bokstavligen sin törnrosasömn i snåren kring den höga radiomasten uppe på backen. På Krigsarkivet har letats fram bra material som komplettering till det som redan finns, allt för att i någon mån återskapa en bild från första världskrigets dagar.

Ambassadör Claes König berättar hur han från sina unga år på

Christinelund minns att området var farligt - närmast tabu. I dag finns skrevor i marken som är farliga för både folk och fän. Ritningar på Krigsarkivet visar ambitiösa befästningar men som vanligt vet man inte därav alltid vad som verkligen kom till utförande eller som byggdes på annat sätt. Besökare har här och var tyckt sig höra ekon underifrån av sina steg, vilket tillsammans med avvikelser i floran kan ge en antydning om att det avslöjar något av intresse.

Huruvida de gamla värnen skall få väckas ur sin törnrosasömn, ligger i händerna på markägaren Gustaf Trolle på Kulla Gunnarstorp. Han har alltsedan starten med Beredskapsmuséet varit välvillig och även förmodligen kunnat glädja sig åt att den gamla bygdegemenskapen i Döshult, som var på väg att domna bort men nu fått en livgivande injektion med museiprojektet i centrum.

Av Karl XII:s skansar kan det i dag finnas svårbestämbara rester i strandkanten. Mycket har blivit hårt åtgånget av tidens tand och av stentäkt eller har på annat sätt drabbats av människors okunskap om värdet av historiska minnesmärken. Under första världskriget tillkom skyttevärn utöver vad som då redan fanns. Längre fram grävde badlystna familjer med självaktning sin egen grop för att vid sin hytt markera ett förhoppningsvis ostört revir.

När detta skrivs vid årets början pågår för fullt förberedelser för den utställning som i Beredskapsmuséets regi skall vara färdig lagom till den 9 april och hugfästande av minnet från detta traumatiska datum för 60 år sedan."

(Kontakta artikel författaren Tor Lange i Viken om du har något att berätta om beredskapsår och militärminnen från vårt område!!!)

Skyddsrum byggdes också utmed Per Albin-linjen. De är väl kamouflerade - kanske till och med så bra att vikenborna själva inte vet om att två ligger inom synhåll. Skyddsrummet för 42 personer (foto t v) finns på väg mot Döshult från väg 111. Det andra finns någon km in på Karlsfältsvägen - efter drivhus t h.

VPPPG

Vad är det för konstig rubrik? Är det månne en orden - eller en hemlig organisation? Nejnejnej, VPPPG betyder naturligtvis Vikens Pigg Pensionärers Promenad Grupp och ingenting annat. Initiativtagare var Clas Kenne och eldsjäl nu är Rolf de Val.

Rolf som härstammar från en 1624 invandrad vallon, har många strängar på sin lyra. Särskilt omhuldar han pensionärernas hälsa med att locka dem på starka promenader om

Efterlängtd matrast efter en promenad i Eneskogen onsdagar. Varannan vecka promeneras det hemmavid, medan det varannan vecka blir utfärd till intressanta vandringsmål såsom den fantastiska Eneskogen (nära Röstånga) och den relativt orörda Hallands Väderö. Närmare utfärds mål kan vara Svedberga Kulle och Sofieroskogen.

Vid dessa längre utflykter tar alla med sig en kaffekorg. Och det händer att Rolf då bjuder på en egenhändigt bakad rabarberkaka (serverad på en jättebakplåt). Vid andra tillfällen kan han montera upp en grill och på rekordtid servera en grillad kory. Inte underligt att dessa utflykter är populära bland Vikens pensionärer.

Rolf de Val

Inför våren har han och kompisen Henning Bruce redan vid millennieskiftet gjort upp ett program som lockar med Vrams Gunnarstorps hjorthägn, Esum kloster på Själland och Dinoland o Gruvmuséet i Nyvång. Stående på repetoaren är förstas Eneskogen o Hallands Väderö. Visst behövs motion och allra mest veckorna efter storhelger o möed go mad.

Mina minnen från Vikens Havsbad

Alla somrar fram till 1956 bodde jag på Villa Bakas i Laröd tillsammans med föräldrar och bror hos min mormor Elvira Sommelius.

Min bror och jag brukade då ofta cykla till **Vikens Havsbad** för att höra på orkestrarna. Det var Gunners, Cecils, Berne, Wallentins, Willys, Uno Allards och Exelent

Mest berömd var Bewes orkester, som leddes av den skicklige pianisten Börje Wahlberg. När orkestern 1956 spelade på Vikens Havsbad, bestod den av (fr vänster på fotot) Konne Sernklev (trumpet och violin), Åke Lundkvist (altsax och ventilbasun), Ernie Lindskog (altsax och dragspel), Tage Ström (tenorsax) Bertil Ahlkvist (bas och violin) och Gillis Karlson (trummor).

Bewes spelade en robust swingmusik modell Glenn Miller och Tommy Dorsey. Orkestern upplöstes 1963.

Jag vill minnas att entrén var 15 kronor. Och så serverades kaffe, lättöl och smörgåsar.

Det var således på Vikens Havsbad som jag kom i kontakt med jazzen. Efter studentexamen blev jag fritidsmusiker och spelade med olika orkestrar i Stockholm och på turnéer över hela landet fram till 1968 då jag flyttade till Viken.

I Ulf van Rijswijk

Lokalföreningen på Karlsfältsvägen

Den som nyligen varit och handlat på "lokal föreningen" vid Karlsfältsvägens början, kan inte undgå att se hur målmedvetet föreningen har disponerat om sina lokaler och utökat sitt sortiment. Det är som att inträda i ett minivaruhus med elartiklar, färg och rengöringsmedel, verktyg, redskap, skyddskläder, djurmat av olika slag från hästfoder till fågelfrö, torv, jord, kalk och gödsel, byggmaterial, trädgårdsredskap, gräsklippare, plattor, utemöbler och ja, till och med en glasveranda. Men då har den faktiska butiksytan ökat i etapper från 90 kvm vid flytten 1982 från kvarnområdet till hela 260 kvm i dag på nuvarande plats. Så kan också föreståndare Stig Elversson med personal nu ge kunderna bästa service.

Föreningens verksamhet började i all blygsamhet 1938 med att en representant från Lantmännen i Malmö besökte Joel Persson i Klappe. Han kom mitt i veteskorden och den ville inte Joel avbryta. Vad gjorde representanten? Jo, han krängde av sig kavajen, kavlade upp skjortärmarna och deltog i skörden. På kvällen värvade han med Joels hjälp inalles tolv lantbrukare som

medlemmar i Skånska Lantmännens lokalavdelning i Viken (I dag är medlemstalet hela 170).

Man anställde en föreståndare, köpte hans lastbil för lånade pengar och nyttjade hans bostad som kontor. Rörelsen växte. Så hände det att möllan med magasin och grisahus blev till salu 1941 för 30.000 kr. För första gången blev föreningen producent. Man gjorde en hel del investeringar i kvarnen. Malningen av spannmål gick som mest upp till 2.000 ton per år. "Grisahuset" förvandlade man till kontor och sedermera även en butik för järnvaror mm. Men det var trångt och bökgigt.

Därför blev förvärvet av Jarrings åkerområde bakom Statoil välbehövligt. Tomten på 3000 kvm kunde med arrende av 2000 kvm (som idag förvärvats) avsevärt underlätta både för personal, medlemmar och kunder. Vad gjorde föreningen med möllan? Jo, den skänkte man genröst till Kulturminnesföreningen. Vi vikenbor har all anledning att önska Lantmännen i Viken lycka till i framtiden (som kuriositet kan nämnas att centralföreningen i Malmö ville 1960 att vikenavdelningen skulle läggas ned till förmån för grannorternas lokalföreningar - idag är vikenföreningen den ende som finns kvar!).

Strandrensning

I fjolvåras hörsammade 12 vikenbor vår kallelse tillrensning och städning av strandremsan mellan golfbanan i norr och Fäladsvägen i söder. Nu är det dags igen. Vi samlas på stranden nedanför trafikljusen rustade för ett nappatag med skräpet lördagen den 6 maj kl 14. En räfsa är inte helt fel. Självklart är en medhavd kaffekorg med fika efter jobbet arbetarens belöning. Välkomna !!!

Vargavintern 1924

År 1924 var det vargavinter. Tiderna var dåliga. Isen var ett tillhåll för många med sina pilkar. Fisket var ett gott tillskott till försörjningen.

Söndagen den 10 februari var många ute på isen och försökte sin fiskelycka bli i Skälderviken. Den friska ostliga vinden fick isen att spricka och ge sig ut flakvis mot Kattegatt.

De flesta fiskarna räddade sig i land. Fem personer blev kvar i drivningen: bli två söner (9 resp 17 år) till lantbrukaren J Börjesson och sonen (18 år) till sjömannen Olof Svensson. De tre kunde räddas genom eget initiativ och andras hjälp. Två återstod.

Man försökte undsätta med smärre båtar som inte kunde forcera isen. Livräddningsbåten i Torekov gick ut kl 7 em med sju man under lotsförman Wargrens befäl men måste efter sex timmar ge upp. Lotsförman Römmerman från Höganäs gick ut med sin lotsbåt för att söka förstärkning av Vikens lotsbåt som låg vid fyrskeppet Svinbådan - men han måste förgäves återvända till Höganäs kring kl 11 em.

Lotsbåten i Viken

Räddningsförsöken hade misslyckats. Kvar på isen var fiskarna Jan Petter Andersson 54 år och Emil Nilsson 35 år. De drev längre och längre ut i Kattegatt. Den hårda blåsten, vattnets överspolningar och isflakets förminskning gjorde läget besvärligt. Emil Nilsson lyckades komma över till ett större flak. Läget för Jan Petter Andersson försämrades däremot.

Med nutida tekniska landvinningar är det ofattligt med dåtida kommunikationssvårigheter. I dag är det bara att greppa mobiltelefonen och larma SOS-numret så kommer en helikopter och inom halvtimmen är räddningen ett faktum. 1924 var verkligheten en annan. Den sista möjligheten att nå de nödställda var med hjälp av lotsångare Viken som låg förankrad akter omfyrskippet Svinbådan för sin vakt i Öresund.

Lotsarna i Viken 1917 - sittande i mitten överlots C. Edson

dess befälhavare mästrelots Joel Klintberg. Bogserbolagets chef en löjtnant Viksten hade dessförinnan med alla medel försökt hindra Färdigs färd ut till Svinbådan. Först var han inte anträffbar. Sedan när han anträffades, var problemet att försäkringen för fartyget ej gällde på grund av isen i Öresund. Man kan även ana frågan om betalningen för uppdraget. Färdig var ju byggd för gång i is och svåra vindförhållanden samt för bogsering.

Till råga på allt var Viksten ledare för föreningen "Livbojen" för räddning av skeppsbrutna. Men Viksten som förfogade över två relativt nya storsjöbogserare, överlämnade uppdraget till Vikenslotsarna och deras gamla slitna och rostiga lotsångare som kom till Viken 1892 efter att ha varit stationerad i Göteborg. Det naturliga hade varit att Färdig själv beordrats ut i Kattegatt och utfört räddningen som i så fall hade skett mycket tidigare.

Efter mycken möda från överlotsen vid Öresunds norra lotsplats i Viken Christoffer Edsons sida kom Helsingborgs bogserbåt Färdig ut till Svinbådan med order till lotsbåten och dess befälhavare

Lotsbåten "Viken" gav sig med full fart ut mot Kattegatt efter att ha nåtts av Färdigs order vid 9-tiden em. När hon var i jämnhöjd med Nyhamn (-släge), observerades ett bloss från ett mötande fartyg som omedelbart gick till mötes. Det befanns vara tremastade skonerten "Örne" från Karlshamn lastad med ekstav från Danzig, förd av kapten Olin. "Örne" - alldeles nytt motorfartyg med 100 hkr motor och lastkapacitet på 900 ton - hade utanför Kullen mött grov drivis som gjort hål i botten. Skutan höll på att vattenfyllas trots att hålet lagats provisoriskt. De båda kaptenerna beslöt att sätta henne på grund efter fyra timmars bogsering. Örne blev sedan lossdragen och bogserad till varv av Röda Bolagets Birger.

Efter denna räddning av fartyg med besättning kunde kapten Klintberg styra lotsångaren vidare till ursprungligt uppdrag mot Kattegatt. Med möda tog hon sig fram i isen, vågor slog upp och förvandlade allt ombord till isstoder. Kikaren var ständigt uppe och humöret hos besättningen var inte det bästa. Man diskuterade att försöka vända, då man helt plötsligt på långt avstånd varslade en mörk punkt i den begynnande dagern. Klockan var då åtta på måndagsmorgonen. Ångbåten arbetade sig sakta men säkert mot pricken som blev mer och mer synlig. När man nålkades den nödställda, vågade man inte köra ända fram utan sänkte ned en roddbåt som tog sig fram till isflaket och Jan Petter Andersson. En distansminut senare siktades Emil Nilsson som även han togs ombord via roddbåten. Båda blev väl omhändertagna i kajutan med torra kläder och varmt kaffe. Återfärden gick till Möllehamn där telegram skickades såväl till Vejby som till Viken.

Under nattens lopp hade lotsångarens besättning hunnit med att rädda ett fartyg med manskap och två fiskare - en enastående bragd i extremt hårt väder.

Herman Persson

Besättningen bestod förutom av kaptenen och mästerlotsen Joel Klintberg, av mästerlotsen Henning Wikdahl, maskinist Herman Persson (t v) och båtsman Frans Andersson (t h) - samtliga hemmahörande i Viken. Även mästerlots Jakob Kristén var ursprungligen med men

Frans Andersson

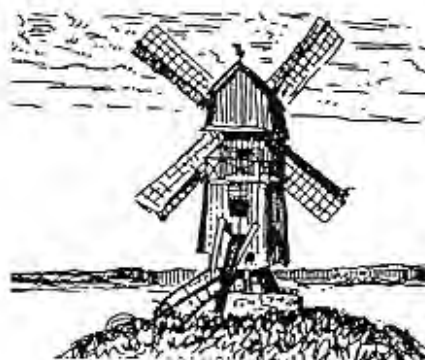
fick ta över haveristen Örne och lotsa den till räddning. De fyra förstnämnda fick belöning av Kungl. Lotsstyrelsen med diplom och 60 kr vardera.

Vad räddarna inte visste var att den nödställda Jan Petter Andersson var ett stort original som vandrade runt i Bjäre med sin tvåhjuliga kärra med järnhjul och sålde fisk. Han dog 1951 på Grevie Äldershem.

John Olin

Dödsolycka vid kvarnen

Dagen före luciadagen begravdes den ryttare som omkom efter att ha råkat ut för en olycka vid väderkvarnen i Viken. Eftersom vi inte har någon tillförlitlig vittnesberättelse att tillgå, vet vi inte exakt hur olyckan gick till. Kanske var ryttaren en riddare av den sorgliga skepnaden som likt Don Quijote försökt gå i närkamp med kvarnen med de snurrande vingarna? Hade han som inte själv kom från byn, uppfattat möllan som ett hotande monster? Eller var det bara helt enkelt så att han kommit för nära vingsvepet när han gjort ett besök vid möllan och då "blef fördärfwad af wederkvarnen på Wijcken" som det står noterat i kyrkoboken år 1712.

Möllan det rör sig om var en skabbamölla som stod på en liten kulle på fäladen vid stranden strax norr om dåvarande byn. Den hade då funnits där länge och i varje fall existerade den 1640 då en borgare från Helsingör betalade ett slags arrende för den. Skåne och Viken tillhörde ju det danska landet på den tiden. /Stig E.

Rumsförmedlare sökes

Vi efterlyser en vikenbo som kan förmedla uthyrning av rum, villor och sommarutrymmen medmera i Viken. Provision utgår till förmedlaren.

Ring vår kassör Ute Jitén tel 23 72 73 för närmare besked.

Kanon från Ystad

Kanon från Trelleborg

Beredskapsmuséet

En av fyra Boforskanoner på Hälsingborgsbatteriet

Tysk haubits

Robot från Ljungbyhed